

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. Варна, 15.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мая В. Нанкинска

Членове: Трайчо Г. Атанасов
Ерна Якова-Павлова

при участието на секретаря Невена Ст. Братоева
в присъствието на прокурора Я. П. Й.
като разгледа докладваното от Мая В. Нанкинска Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20233100601607 по описа за 2023 година

Съдебното производство по делото е по реда на чл.313 и сл. от НПК и е образувано по жалба на защитника на подс.К. Д. Х. присъда, постановена на 02.05.2023 год. по НОХД № 308/2022 год. на ВРС, II състав, с която е признат за виновен в извършването на престъпление по чл.183, ал.1 НК и му е наложено наказание „пробация” за срок от 1 година и 6 месеца с пробационни мерки „задължителна регистрация по настоящ адрес” периодичност 2 пъти седмично и „задължителни периодични срещи с пробационен служител”, както и „безвъзмезден труд в полза на обществото” 210 часа годишно отново за 1 година и 6 месеца.

В жалбата и в с.з. се навеждат доводи на първо място за несъставомерност на възведеното деяние и на следващо място се излагат доводи за неправилно кредитиране на събраните гласни доказателства и определения размер на наказание е завишен, тъй като не е изследвано имущественото състояние на подсъдимия и възможността му да изплаща дължимата издръжка. Прави се искане за отвяна на присъдата и постановяване а нова, с която Х. бъде оправдан.

Представителят на ВОП моли присъдата да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и въз основа императивно

вмененото му задължение за цялостна проверка на постановеният акт по отношение законосъобразността, обосноваването и справедливостта му, съобразно изискванията на чл.313 и чл.314, ал.1 от НПК намира за установено следното:

Подсъдимият К. Х. е роден на 14.01.1986 г. в гр. Варна, живее и работи в същия град. Същият живял на семейни начала със И.А.А., като по време на съжителството им на ***** г. се родило детето Н.К.Х... След раждането на детето двамата се разделили.

С решение по гражданско дело № 5703/2012 г. по описа на Районен съд – Варна, влязла в сила на 08.05.2013 г., подс.Х. бил осъден да плаща в полза на роденото от съвместното им съжителство дете Н. Х., чрез свидетелката А., като майка и законен представител на детето, месечна издръжка в размер на 80 лв.

Подсъдимият Х. не заплащал постановената от съда издръжка от самото начало на влизането в сила на съдебното решение, което станало причина спрямо него да бъде образувано наказателно производство за извършено престъпление по чл.183, ал.1 НК, което включвало инкриминиран период от м.май 2013 г. - месец декември 2021 г. – общо 103 месечни вноски, като общата сума на задължението възлизала на 8240 лв.

След образуване на настоящото съдебно производство, Х. е изплатил на свид.А., чрез своя защитник, издръжка в размер на 600 лева. Не следва обаче да бъде пренебрегнат факта, че тези плащания реално покриват предходните задължения на подсъдимия, както е определено от разпоредбите на закона, поради което макар и да са направени през инкриминирания период, те покриват задължение за плащане за седем месеца и половина от цялото дължимо задължение. При това положение не е покрита изцяло издръжката за инкриминиран период, поради което не може да се приеме, че подсъдимият е изпълнил задълженията си за заплащане на издръжка на непълнолетното си дете.

През въззивната инстанция защитата на подсъдимия излага твърдения, че престъплението е субективно несъставомерно, тъй като Х. е бил в обективна невъзможност да заплаща издръжката, тъй като има и друго родено дете.

Това твърдение не се споделя от състава на съда поради следните съображения:

По делото липсват доказателствата подс.Х. да е регистриран в Бюрото по труда като трайно безработна /като дори и това обстоятелство не го освобождава от задължението за заплащане на издръжка на детето си/. От разпитите на делото се установява, че същия работи на различни места без трудов договор. Неговото поведение говори за липсата на съзнание за вина в него и желание по всякакъв начин да се оневини, тъй като на първо място в присъдата е постановено полагане на подписи 2 пъти седмично, а не всеки ден за да се приеме, че би попречило на трудовата му дейност, и на второ място полагането на подпис по никакъв начин не му пречи непосредствено след изпълнение на задължението си да се яви на уговореното от него работно място.

Х. е наясно със своето задължение да заплаща издръжка на детето си, но липсват конкретни причини за това защо не го е правил, които да водят до оневиняването му. В пледоарията на защитата пред първата инстанция и в жалбата до въззивния съд

декларативно е направено твърдение, че Х. е бил в обективна невъзможност да заплаща издръжка, но в нито един момент не са посочени конкретни обстоятелства за това. Обстоятелството, че има друго дете него освобождава от задължението да полага грижи и за детето, с което не живее, още повече, че размера на определената издръжка е изключително минимален. При липсата на конкретика, то съда няма какви обстоятелства да изследва, поради което и това твърдение на защита следва да бъде оставено без уважение като неоснователно.

Като съобрази всичко изложено до момента съдът не кредитира твърдението на защитата, че Х. е бил в обективна невъзможност да заплаща дължимата издръжка, което прави престъплението субективно несъставомерно.

Във въззивната жалба се излагат твърдения, че неправилно се кредитиране показанията на св.А., тъй като тя е единственият свидетел по делото. Това възражение настоящият състав на съда намира за неоснователно. В закона няма изискване колко свидетели да бъдат разпитани, за да приеме, че подсъдимия е извършил престъпление, за което те свидетелстват, а следва да се прецени годността на депозираните от тях свидетелски показания. В случая няма данни, които да мотивират настоящият състав на съда да приеме, че А. е депозирала неверни или заинтересовани показания, поради изцяло кредитира същите.

С оглед задължението за цялостна проверка на атакувания съдебен акт, настоящата инстанция сори това и в частта на наложеното наказание, като намира, че първоинстанционния съд е обсъдил смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. Видно от свидетелството му за съдимост, Х. е бил осъждан преди присъдата, което може да бъде ценено като характеристични данни, от които се прави извод, че подсъдимият има трайно изградено поведение да не спазва законите в страната.

Като съобрази всичко изложено до момента, настоящият състав на съда намира, че атакуваната присъда не страда от пороци, които да налагат нейната отмяна.

В същото време първоинстанционния съд не е преценил обстоятелство, че са представени доказателства за частично плащане на задължението, което налага изменение на присъдата досежно инкриминирания период, от който следва да отпаднат първите седем месеца и подсъдимия бъде признат за виновен за периода от месец декември 2013г. до месец декември 2021г., като за месеците от м.май.2013г. до м.ноември 2013г. бъде оправдан.

По изложените съображения съставът на Окръжния съд като въззивна инстанция и на осн.чл.337, ал.1, т.2 НПК

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъдата на Варненския районен съд, II състав, постановена на 02.05.2023 год. по НОХД № 308/2022 год. като подс.К. Д. Х. бъде признат за виновен в извършено престъпление по чл.183, ал.1 НК за периода от месец декември 2013г. до месец

декември 2021г. и оправдан за м.май.2013г. до м.ноември 2013г.

Решението не подлежи на касационна проверка на осн.чл.346 НПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____